

L'incendi de dimarts

Tothom s'haurà assabentat per la premsa diària i altres mitjans, del formidable incendi ocorregut cap entrada la tarda de dimarts passat a la destil·leria de quitrà del carrer de la Indústria, propietat de don Benet Badrines. No cal, doncs, entrar en grans detalls. Farem, no obstant, un petit resum.

Primera impressió

En quan es sentí el soroll de les explosions seguit de intenses flamarades, el pànic s'estengué no tan sols entre els obrers de la fàbrica sinistrada, sinó que també en les cases i fàbriques veïnes. Sobre tot el «Cotonificio de Badalona», conegut per «La Borra», que estigué en constant perill, es prengueren tota mena de precaucions per tal que l'incendi no prengués en aquells gèneres tan castigats pel foc. Les cases foren desallotjades.

Entretant es parlava d'obers desapareguts, de si havia 5, 6, 7, 8 morts, segons la impressió o fantasia de cada u, tan pròpia però, d'aquells moments. Les notícies contradictòries, a mesura que anava passant el temps, quedaven en les justes proporcions. Malhauradament, després han mort alguns ferits.

Causas

Una caldera de destil·lació, probablement amb un excés de pressió, va fer explosió, provocant la d'uns bidons de benzol que hi havien aprop, produint un incendi imponent.

Conseqüències

Els productes inflamats caigueren damunt d'uns obrers que estaven treballant, produint l'esverament que és de suposar. De moment, retiraren un mort que no es pogué identificar desseguida, perquè estava totalment carbonitzat. Més tard quan el foc ja estava dominat retiraren un segon cadàver. La fàbrica quedà totalment destruïda.

Els morts foren Salvador Nicolau Julià, de 56 anys, casat, i Pere Alcàzar Martínez, de 25 anys, solter.

Les demés víctimes foren Manuel Martínez Degracia, de 42 anys, casat.

Joan Tolós Plà, de 42 anys, casat.

Joan Ustrell Martí 25 anys, solter.

Josep Egüen Pinto, 28 anys, casat.

Josep Cervera Donate, 31 anys, casat, calderer, domiciliat a Barcelona, carrer Berenguer Vell, 3.

Manuel Reixac Turmell, 56 anys.

Tots presentaven ferides molt greus, i es dubtava poguer-los salvar.

Antoni Sánchez Zaballo i els bombers Antoni Rosell Canals i F. Artau

Tots ells foren traslladats al dispensari de la clínica del carrer del Temple, propietat de la «Mutua de Seguros».

Els bombers, després de curats, foren portats als respectius domicilis.

A l'hora de tancar l'edició, dels set ferits greus n'han mort cinc. Probablement mentre redactem aquestes quartilles haurà deixat d'existir un sisè.

També resultà ferit, per bé que lleu, Antoni Galledo Lidori, de 20 anys.

Qui apagà el foc

De moment hi acudiren tots els obrers

amb material de les fàbriques properes, els bombers de Badalona i unes seccions de Barcelona. Es tingueren de fer grans esforços perquè les flames no prenguessin a unes cases veïnes i al «Cotonificio».

Qui acudí

El senyor Anguera, governador de Barcelona, que anava acompanyat d'un comandant de seguretat. Entre altres persones hi acudí el jutge municipal, senyor Gómez, que ho feu immediatament, el cap de la guàrdia municipal senyor Canudes, i guàrdies municipals, policia gubernativa i guàrdia civil. No hi mancava el poble.

Deficiències

Ens han informat de què quan els individus de la Creu Roja acudiren al local a buscar material, per poder entrar tingueren de violentar la porta, que estava tancada perquè el conserge no hi era.

Quan portaren els primers ferits al Dispensari, no hi havia cap metge. Diuen que no és la primera vegada que passa semblant cosa.

En senyal de dol

L'Ajuntament suspengué la sessió de dimarts, en senyal de dol.

L'Orfeó Badaloní suspengué el concert anunciat pel dimecres, pel mateix objecte.

Les societats posaren les banderes a mig pal.

Enterraments

Dijous, a les 3 de la tarda, s'efectuà el dels desgraciats obrers Manuel Reixac, Pere Alcaraz i Salvador Nicolau.

Es formaren dugues presidencies, una d'autoritats i una altra de famiars.

Assistiren també el diputat a Corts Josep Grau Jassans, i el secretari del Directori d'Esquerra Republicana de Catalunya, ciutadà Rissech.

L'acte fou una imponent manifestació de dol. Hi assistiren molts obrers i obrires, especialment de les fàbriques veïnes. Un nutritiu grup de dones portava estesa la bandera de la C. N. T.

El comerç tingué les portes tancades en senyal de dol, durant el temps necessari per l'enterrament. Els carrers per on passava la comitiva eren plens de gent que s'associava al dol.

Ahir enterraren una altra víctima. Igual que els anteriors el dol fou presidit per les autoritats.

Amics nostres

Els nostres companys i membres del Concell Directiu del Centre Republicà Català, ciutadans Rosell i Artau, capataç i sub capataç de bombers respectivament, estan molt millorats de les ferides que s'ocasionaren durant els treballs d'extinció de l'incendi. No hi ha dubte que com els demés ferits, desitgem el seu prompte restabliment.

Comentari final

No podem acabar aquesta informació sense fer-ne un petit comentari. Serem breus, doncs que la nostra ploma no sap i es resisteix a dir tot el que sentim en aquests moments. Però si que volem fer un crit a la consciència de les classes patronals, a les classes burgeses i a aquells que sense ésser cap de les dues coses —potser més a aquests que als altres— quant parlen de l'obrer empren un to entre paternal i despectiu, per dir-los-hi que reflexionin sense

La vida de l'obrer

El sinistre ocorregut dimarts passat a la destil·leria de quitrà, convida a la reflexió a tota persona de sentiments humanitaris per infima que sigui la seva quantitat d'humanisme. Jo no sé quina impressió produeix a les classes capitalistes, als grups financers. Però, si són homes, si són persones, s'els ha d'escalfar la consciència i deturar-se a considerar en que només sigui per uns moments, la importància que té la vida de l'obrer que embolcalla l'existència d'una família en tota una gamma espessa de sofriments i misèries. Que es deturi a reflexionar amb quanta injustícia és tractat l'obrer, amb la manca d'equitat de la Societat actual. El financer sol ésser un home fred, de consciència de gel que es mira les coses del negoci com un bloc mecànic a punt sempre d'obeir la seva voluntat incontestable; és un home saturat de xifres i no veu altra cosa que estadístiques, preus de cost, balanços, cartes, llibres de caixa, etc. Un home mort o uns homes morts en la seva indústria, què hi fa? Per ells no té altres conseqüències que un petit augment de quantitat en les despeses generals, el qual augment correntment no s'opera perquè previsor, tenia el personal assegurat. Si no fos així no tindriem aquestes lluites tan aferrissades entre el capital i el treball. Serien més humans i no considerarien l'obrer com una màquina. O pitjor que una màquina, que la màquina encara els preocupa que estigui ben cuidada perquè pugui funcionar. En canvi, l'home, l'home... què importa l'home; si no pot ja en posarem un altre al seu lloc. Si no pot que plegui, que no interessa si no dona el rendiment que la gelor dels càlculs li assignen.

Sovint us diuen que el capitalista exposa el capital, la qual cosa vol dir que tem perdre'l. I l'obrer, què exposa? No exposa res? Quin benefici han tret aquests obrers que han perdut la vida en el treball? Com poden pagar-se els horribles sofriments dels ferits que hauran estat gemegant constantment durant uns dies? Com quedaran les famílies de les víctimes? Les dels morts els donaran una indemnització, una mena d'insult a la misèria, i als altres, si queden inútils pel treball, també una quantitat vexant que no soluciona res, com una mena de tapa per cobrir l'expedient, com vulgarment diem, o després, a demanar caritat pels carrers, essent sovint una càrrega per la família. Fa mal al cor dir això, però és una realitat que no es pot negar. L'home que perd el capital pot refer la seva vida; el que l'ha perduda o ha quedat impossibilitat, no refà altra cosa que la misèria. És dolorós que s'hagi de parlar d'aquesta manera, que s'hagi de mantenir constantment el regateig de la vida de l'obrer, esquistant-li el guany tan com se pugui.

MODEST ROC

apassionaments i resolguin damunt de la pròpia consciència, en que només sigui per a uns íntim, sinó tenen valor per a més, l'actitud que cal prendre davant els problemes socials, atur forços i altres coses que deixem a la seva consideració.

EXPOSICIÓ D'APARELLS PER A GAS

Cuines, fogons, forns, escalfadors per a bany i demés articles i accessoris

La Propagadora del Gas

Av. Martí Pujol, cantonada Ignasi Iglesias
Telèfon 226

Fàbrica: Indústria, 82 — Telèfon 92

FABRICA DE PASTES PER A SOPA

La Sopera

Fundada l'any 1868

Desitja a la seva clientela
feliç i pròsper
ANY NOU

Carrer Francesc Laiet, 67 i 69